

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 7
MA QUỲ ĐỔI MẶT

Kỳ 1:

-1-

Trung nheo mắt nhìn người phụ nữ nom bề ngoài khá xinh đẹp đang tiến đến trước mặt hắn bằng những bước chân tự tin. Do đã được báo trước nên hắn đã biết đó là ai. Nhưng hắn vẫn hỏi bằng giọng lạnh lùng:

-Có phải cô muốn gặp tôi?

-Đúng như vậy?

Dung nói và ngồi xuống một mỏm đá dưới chân núi Bạch Tượng, ngay trước mặt Trung:

-Hôm qua, tôi đã tìm anh nhưng không gặp.

-Chắc là chuyện quan trọng? - Trung nhếch mép hỏi.

Dung mỉm cười gật đầu. Thì móc trong cái túi xách nhỏ đang ngoắc ở cánh tay ra một gói thuốc lá 555 và một chiếc bật lửa ga. Bằng một động tác sành sỏi, thì bóc thuốc và đưa về phía Trung:

-Anh hút thuốc!

Trung thản nhiên đưa tay rút một điều. Dung cũng rút lấy một điều rồi quẳng bao thuốc xuống khoảng giữa thị và Trung. Sau đó, thị bật lửa châm thuốc lá cho Trung và cho chính mình.

Một thoáng im lặng trôi qua. Hai người lặng lẽ nhả khói và nhìn thẳng vào mắt nhau không chút e dè. Trong thâm tâm, Trung thầm phục phong cách đàng hoàng của người đàn bà đang ngồi trước mặt mình. Hắn đã nghe nói về thị từ lâu dưới cái biệt danh “Bà Hoàng”. Còn thị Dung cũng không giấu được ánh mắt hài lòng trước thân thể cao lớn, săn chắc và bộ dạng bề ngoài nom có vẻ hiền lành của hắn. Cái mẽ bề ngoài ấy làm thị rất ưng ý. Đó là một cái vỏ bọc rất tốt mà không phải tên cướp nào cũng có được!

Dung mở đầu trước:

- Chắc anh biết bọn “Cá Sấu” là người của tôi?

Trung thản nhiên gật đầu:

- Biết chứ!

- Tôi vẫn đang trả công cho chúng nó - Thị Dung nhẹ nhàng nói tiếp - Nhưng anh lại bắt chúng phải làm việc cho anh?

- Tôi không ép! Chúng nó tự nguyện làm việc cho tôi! Tôi cũng phải trả công cho chúng nó - Trung bình thản nhìn thẳng vào mắt Dung.

- Chúng nó đối xử với anh thế nào?

Trung cười khuấy:

- À, về cái đó thì cũng như mọi thằng đàn em khác thôi.

- Nghĩa là thế nào? - Dung hỏi gặng.

Trung búng búng tàn thuốc và nhìn thị bằng ánh mắt giễu cợt:

- Nghĩa là bề ngoài thì tỏ ra phục tùng. Nhưng hễ có cơ hội là lập tức cắt cổ đàn anh của mình ngay!

“Với một kẻ như thế này, bọn thằng Lân chịu lép kếp ra cũng không oan chút nào!” - Dung thầm nghĩ. Sau đó, thị bỗng chuyển sang một khía cạnh khác:

-Từ nay, nhóm chúng tôi cũng sẽ vào hẻm trong này. Anh thấy thế nào?

Trung nói bình thản:

-Đất ở đây còn rộng chán. Đủ chỗ cho tất cả mọi người đấy!

-Nhưng anh sẽ trả lại mấy thằng “Cá Sấu” cho tôi chứ?

-Về cái đó, cô cứ hỏi chúng nó - Trung lạnh lùng - Tôi không có quyền ngăn cấm ai cả!

Nói xong, hắn quăng điếu thuốc xuống đất rồi đứng lên:

-Cô còn chuyện gì nữa không? Tôi không có nhiều thì giờ.

Dung cũng đứng dậy:

-Tạm thời, cứ như thế đã. Chắc chắn là chúng ta sẽ còn gặp lại nhau đấy!

Nghe câu nói đó, Trung chỉ hơi nhếch mép. Hắn quay người đi thẳng vào chân núi. Ở đó có ba thanh niên khỏe mạnh đang hò hực khiêng ra những sọt đất nặng. Dung đứng lặng nhìn theo cho tới khi hình dáng nhanh nhẹn của hắn khuất hẳn vào sau những phiến đá mới quay trở lại theo con đường cũ.

Ở sau một phiến đá lớn cách đó một quãng ngắn, Khánh đang ngồi đợi. Khi thấy Dung đi tới, hắn hỏi nhỏ:

-Thế nào?

Dung im lặng lắc đầu. Họ nói nhau đi thẳng ra bờ sông Hoàng.

Ngay từ khi Dung xuất hiện, Trung đã hiểu rằng hắn đã bước vào thời điểm gay go nhất là phải tranh giành quyền bá chủ. Nhưng trước khi tuyên chiến chính thức, hắn muốn có thời gian để tìm hiểu đối thủ. Hơn nữa, còn có một nguyên nhân khác khiến hắn chưa muốn nổ ra tranh chấp sớm, đó là những bí mật của dòng họ mà hắn đang cố sức săn tìm. Chỉ cần nắm được những của cải đó, hắn sẽ tước thẳng khỏi vùng đất này. Nhưng để làm được điều đó, cần phải có thời gian. Mà cương vị bá chủ thì tạo ra những điều kiện tốt nhất để làm được điều này. Nhưng là một tên cướp có bản lĩnh, hắn cũng

hiểu rằng nhiều khi thực tế sẽ đi ngược lại với những dự định của mình. Do đó, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để không bị bất ngờ nếu cuộc tranh giành khốc liệt ấy xảy ra sớm.

Về phía Dung, chỉ qua vài phút ngắn ngủi tiếp xúc với Trung, thị đã hiểu rằng mình đang gặp phải một trong những đối thủ đáng gờm nhất. Đã từ lâu, thị vẫn đang có ý tìm một con người như Trung vì Khánh chưa hoàn toàn làm vừa lòng thị. Tuy là một người có những ngón đòn nhà nghề nhưng về chuyện tình ái, Khánh lại tỏ ra quá vụng về, thậm chí còn lười nhác nữa. Giá như Trung thay thế cái chỗ của Khánh bên cạnh thị thì chắc hẳn là gã sẽ làm vừa lòng thị hơn nhiều. Đó cũng chính là một trong những lý do khiến cho Dung chần chừ. Thị muốn thu phục Trung. Làm được như vậy sẽ có nhiều cái lợi và tránh được những đụng độ không cần thiết. Thị thậm chí tính toán: nếu cần thiết, thị sẽ tạm thời nhường bọn “Cá Sấu” cho Trung. Thực ra, đối với bọn này, thị cũng không còn trọng như trước nữa. Cá sấu nhưng đã bị khóa mõm, khóa đuôi thì hơn gì một khúc gỗ?

Với tất cả những suy tính trên, Dung im lặng chờ đợi. Con rắn độc không phòng mang lên như mọi lần. Nó nằm im để theo dõi đối thủ của mình!

-2-

Trong một chiếc lều ở gần sông Hoàng, Hương đang cúi húi soạn lại các món hàng để Thịnh và Dung nhét vào trong ba lô thì Trung bất ngờ bước vào. Hắn đi vào góc lều, ngồi bệt xuống.

Vẫn thoăn thoắt đêm, Hương hỏi:

-Anh có thấy anh Hải ở đâu không?

Trung rút thuốc lá, châm lửa rồi nói thản nhiên:

-Chắc là nó đang bận việc gì đó.

Dung nói tiếp bằng giọng bắn khoăn:

-Trưa hôm qua, anh ấy nói với em là có việc khoảng vài ba tiếng đồng hồ. Nhưng không thấy trở lại.

Trung uể oải:

-Tôi cũng đang mong nó! Thôi, lo lắng làm gì. Chắc nó sẽ về thôi. Đi bán hàng đi!

Thịnh và Dung xách hai ba lô hàng đứng lên. Hương cũng định bước theo. Nhưng Trung đã giơ tay ra hiệu cho cô ta ở lại. Hương khẽ gật đầu rồi dẫn Thịnh và Dung:

-Cẩn thận kẻo chúng nó ăn cướp đấy!

Ở bên ngoài lều, hai gã đàn em có tên là Tĩnh và Phú với dáng vẻ bặm trợn đang đứng chờ. Chúng có nhiệm vụ bảo vệ cho Thịnh và Dung bán hàng. Chờ cho cả bốn đứa đi khuất, Hương quay vào. Vẫn tưởng là Trung đến như mọi lần, cô ta ngồi sà luôn vào lòng hắn:

-Có việc gì thế?

Nhưng Hương đã nhầm. Trung đến đây vì lý do hoàn toàn khác. Hắn đẩy cô ta ra và lạnh lùng hỏi:

-Tôi muốn biết quan hệ giữa cô và thằng Hải?

Một thoáng nhú mày rồi Hương nũng nịu:

-Ghen hả? Rõ vớ vẩn!

Nói xong, Hương lại chúi đầu vào ngực Trung. Nhưng hắn lại đẩy cô ta ra, lần này còn mạnh hơn:

-Nói đi! Cô với thằng Hải đã bàn những gì với nhau?

Một nét bối rối thoáng qua mặt Hương. Sau đó, cô ta nói khẽ:

-Thì cũng chỉ là chuyện làm ăn thôi! Sao anh lại hỏi gì vớ vẩn thế?

Trung trừng trừng nhìn Hương:

-Cô với thằng Hải về thị trấn làm gì? Tại sao thằng Hải lại biết mà trèo lên núi Chân Thần?

Hương bỗng bật choàng lên như bị đánh:

-Anh nói sao? Hải trèo lên núi à?

Trung gật đầu:

-Thằng Hải đã mang theo chèo và búa trèo lên núi Chân Thần vào lúc bốn giờ chiều hôm qua và đã đục đẽo trên đó.

Không nén được, Hương bật hỏi:

-Nhưng nó có tìm được gì không?

Trung dần giọng:

-Như vậy là chính cô đã tự thú là cô cũng dính dáng vào chuyện này.

Biết rằng đã lỡ lời, Hương quay trở lại chiếc ghế nhỏ trong góc lều rồi ngồi xuống. Cô ta nói giọng buồn bình:

-Tôi không biết. Anh đi mà hỏi thằng Hải ấy!

Câu nói chưa dứt, Trung đã chồm tới. Hắn giáng thẳng một cái tát vào mặt làm Hương ngã dúi đầu vào vách lều:

-Đồ đĩ! Mày định thi gan với ông hả?

Nói xong, Trung tiến tới nắm tóc Hương lôi lên. Lại thêm một cái tát thứ hai còn mạnh hơn trước. Hương ngã vào tấm vải sau lều làm nó bị rách toạc. Bằng một động tác thô bạo, Trung kéo chân Hương lôi vào trong lều. Từ miệng cô ta, một dòng máu trào ra bên khóe mép. Trung quăng Hương nằm còng queo trên nền đất rồi trở về vị trí cũ của mình. Hắn trừng trừng nhìn khuôn mặt tái mét của Hương và hất hàm:

-Đã đòi chưa con? Đó chỉ mới là đòn cảnh cáo thôi đấy. Nếu mày vẫn không biết điều, mày sẽ phải hối hận!

Ánh mắt đỏ ngầu và bàn tay đang chằm thuốc lá run run chứng tỏ rằng Trung sẽ không nói đùa. Từ ngày quen biết hắn, chưa bao giờ Hương thấy Trung nổi điên đến mức đó. Tuy vậy, cô ta vẫn thử chơi một nước cò cuối cùng:

-Tôi đã nói rồi. Tôi không biết gì hết!

Đôi mắt Trung trở nên đỏ hơn. Hắn rút từ trong túi áo ngực ra một trái lựu đạn mỏ vịt rồi tiến lại phía Hương. Hắn nói bằng giọng đã trở nên lạnh băng, tàn nhẫn:

-Được. Nếu mày đã thích như thế! Tao sẽ cho mày nằm đè lên quả lựu đạn này mà suy nghĩ. Mày đã biết nguyên tắc nổ của nó rồi chứ gì? Động đây là toi đời đấy, con ạ!

Nói xong, hắn rút trong túi lấy ra một sợi dây nhỏ mà hắn đã chuẩn bị sẵn và nhanh chóng trói nghiêng hai tay Hương lại. Sau đó, hắn lật ngửa cô ta lên và thông thả rút chốt lựu đạn. Khi hắn đang cúi xuống định đặt quả lựu đạn xuống dưới lưng Hương, cô ta rên lên một tiếng bất lực rồi nói bằng giọng bỗng nhiên yếu hẳn đi:

-Đừng, em sẽ nói!

Trung đứng thẳng lên. Hắn chốt lại quả lựu đạn và nhìn xuống khuôn mặt đã trở nên tái xanh của Hương:

-Mày đã hiểu rồi hả? Tốt, nói đi. Khai ra. Nói cho rõ ràng vào!

(Còn nữa)

Đức Dũng